

เพ็ญบาย

บทที่ 9

ในวันรุ่งขึ้น คนที่มาเยือนทำให้ฉัตรแก้วลืมนึกความขุ่นข้อง ที่ติดตามข้ามคืนได้สนิท... ชนะชน....

หลังจากเกิดอุบัติเหตุ ชายหนุ่มและทนายความของมารดา ก็แสดงความเป็นปรปักษ์ต่อกัน และมีเรื่องที่ต้องพบกันเพื่อชิงชัย ในทางกฎหมายเสมอ ฉัตรแก้วจำเป็นต้องเชื่อฟังฝ่ายแรก ซึ่งนำแม่ที่พิการของเธอขึ้นมาเป็นเครื่องมือของการบังคับ จึงทำให้ “พี่ชาย” เห็นทางขัดเคือง

พบหน้ากันที่ไร ท่าที่บาดหมางเย็นชาของชายหนุ่มสร้างความปวดร้าวใจให้เธอเป็นอย่างยิ่ง เธอตัดสินใจเดินทางกลับมาศึกษาต่อ พร้อมกับพามารดามาพักรักษาตัวเพื่อจะได้ห่างจากทั้งสองฝ่าย

ฝ่ายทนายความติดต่อสม่ำเสมอ บางครั้งคุณพรธนามก็มาพักอาศัยอยู่ด้วยเพื่อที่จะซักซ้อมทำความเข้าใจ และเพื่อให้แน่ใจว่าหญิงสาวยังปฏิบัติตัวอยู่ในแนวทางที่วางไว้

นานๆ “พี่ชาย” จึงจะมาเยี่ยมสักครั้ง

ในครั้งนี่หลังจากห่างเหินไปนาน ท่าทีของชนะชนกลับอบอุ่นอ่อนโยน ร่างสูงยืนอยู่เบื้องหลังประตูคกริ่งเรียก พอหญิงสาวมาเปิด ก็พบวงแขนกำรับทักทายและรอยยิ้มที่มีประกายดาววาววาม

“พี่นะ” เธออุทานเรียกอย่างยินดี พนมมือกับอกของอีกฝ่าย ชายหนุ่มวัดวัดแขนโอบกอดไว้

“นี่กว่าไม่ดีใจที่พี่มาเสียอีก”

“โธ่ ทำไมจะไม่ดีใจล่ะคะ มาค่ะ เข้ามาข้างใน”

ชายหนุ่มมองไปทั่ว โลงใจที่ไม่เห็นคุณกัญญา นั่งตัวอ่อนคอพับจับจ้องมองเขาไม่วางตา อย่างที่เคยเห็นเมื่อมาเยี่ยมในครั้งก่อน

“คนบางคนยิ่งโตก็ยิ่งห่างเหิน ยิ่งพอมีแฟน พี่นะก็กลายเป็นส่วนเกินไปแล้ว”

“พี่นะก็ แก้วมีแฟนที่ไหนกัน”

เขายกนิ้วขึ้นตรงหน้า “อย่างนี้พี่ไม่รู้ค่ะ”

“โธ่... แก้วไม่มีใครจริงๆ ค่ะ”

เธอนึกแวบไปถึง ‘ใคร’ คนที่พบเมื่อคืน ซึ่งหลังจากพบกันแต่ละครั้ง ก็หายไปเป็นเดือนเป็นปีโดยไม่มีการติดต่อ เหมือนกับว่าเธอนั้นไร้ความหมาย น้ำเสียงจึงสะท้อนสะท้อนน้อยใจ

“ใครเขาจะมาสนใจแก้วคะ ทุกคนก็มีคนรักกันทั้งนั้น”

“แล้วนายอึ้งล่ะ... ได้ข่าวว่าเลิกกับแฟนแล้วไม่ใช่หรือ”

“อ้อ อึ้ง...” หญิงสาวเพิ่งจะนึกได้

ชายหนุ่มมองอย่างจับสังเกต สีหน้าซึ่งไม่เคยเสแสร้ง ทำให้เขาโล่งใจที่ในสำนักของฉัตรแก้ว อึ้งภูงค์ หาใช่คนรักไม่

“ถ้าพี่นะหมายถึงอึ้ง แก้วก็มีแต่เขานั่นแหละ ที่คอยช่วยเหลือดูแล ถ้าไม่มีอึ้ง แก้วกับแม่คงต้องลำบากแล้วก็เหงามากๆ เลย”

“ความสัมพันธ์ก้าวหน้าไปถึงไหนแล้ว”

“แหม อะไรกันคะ มาถึงก็ถามแต่เรื่องอะไรก็ไม่รู้”

“ก็แก้วเคยพูดเองว่าจะแต่งงานกับอึ้งภูงค์ แต่ว่านายคนนั้นไม่เคยเอ่ยปากบอกใครสักคำว่ารักชอบกับแก้ว ไม่ว่ากับพี่อึ้งหรือว่ากับพี่ พี่ก็เลยอยากจะรู้ว่าความจริงคืออะไรกันแน่”

“ถ้าจะแต่งงาน ก็คงไม่มีใครที่สนใจแก้วนอกจากอึ้งคนเดียว” เธอนึกไปถึง “ใคร” คนนั้นอีกจนได้ น้ำเสียงจึงออกจะน้อยอกน้อยใจ

“พี่ขอโทษด้วย...” ชายหนุ่มพึมพำ “พี่นึกถึงแก้วเสมอ แต่ว่าอะไรๆ มันรัดตัวจนแทบจะขยับไปไหนไม่ได้เลย”

“อะไรๆ ที่มันรัดตัวจนขยับไปไหนไม่ได้นี่ รวมถึง ‘ใครๆ’ ด้วยหรือเปล่าคะ”

ชายหนุ่มผลึกศีรษะเธอเบาๆ “แแก้แดดจริง พี่หมายถึงงานนะ พี่กำลังลำบากมาก รู้ไหม”

ปัญหาเรื่องงานของชนะชน ไม่ได้มีสาเหตุอะไรมาไกลกว่า

การถูกจำกัดในเรื่องของทรัพย์สินซึ่ง เป็นผลจากการทำนิติกรรมที่ จำกัดสิทธิของชายหนุ่มไว้เกือบจะทุกด้าน ฉัตรแก้วเองพยายามที่จะ หาทางช่วย แต่ยิ่งยศและคุณพรรณงามก็ตีกรอบล้อมเส้น กั้นเธอไว้ อย่างหนาแน่น

‘อย่าทำลายความตั้งใจของแม่นะแก้ว แม่เขายังอยู่ เพียงแต่ เขายังทำอะไรด้วยตัวเองไม่ได้เท่านั้น ถ้าแก้วจะตัดสินใจทำอะไรละก็ รอให้แม่เขารู้เรื่องก่อนก็คงไม่สายเกินไปหรอก สองคนพี่น้องนั้นยังมี เงินทองอีกเยอะแยะ ไม่ถึงกับจะลำบากยากไร้....’

เธอถามเสียงอ่อย “พี่นะคิดว่าแก้วช่วยอะไรได้หรือเปล่าคะ”
ชายหนุ่มมองเธออย่างเคร่งขรึม “ถ้าแก้วจะช่วยก็ช่วยพี่ได้ เสมอละ”

“แก้วเต็มใจช่วยทุกเรื่องค่ะ ถ้าหากไม่ต้องมีปัญหาคัดแย้งกับ นายสน้ำพรรณ แค่นี้บอกมา แก้วก็จะทำตามทุกอย่างเลย”

“จริงหรือ” ชายหนุ่มมองเธออย่างคาดคะเน

ดวงตาใส จริ่งใจที่มองตอบ แผงความยุ่งยากใจไม่น้อย

“จริงค่ะ”

ชายหนุ่มต้องถอนใจอีกครั้ง “พี่เชื่อว่าแก้วเต็มใจ แต่ก็รู้ว่า แก้วไม่ลุกขึ้นมาต่อสู้กับครอบครัวทนายความเพื่อพี่แน่ๆ ถึงยังไงพี่ก็ ขออย่ากับแก้วอีกครั้งหนึ่งก็แล้วกันนะ แม้สองคนนั้นจะมีส่วนดูแลเลี้ยงดู แก้วโตขึ้นมา แต่ว่าเขาทำเพื่อผลประโยชน์มากกว่าอย่างอื่น”

หญิงสาวนัยน์ตาดกมองพี่น้อง ถ้าคนที่พูดไม่ใช่ชนะชน เธอคงลุกขึ้นเดินหนีไปแล้ว

“ค่ะ”

ท่าทีที่เห็นทำให้ชายหนุ่มรู้สึกหนักใจจึงได้แต่พูดด้วยน้ำเสียง อ่อนโยน “พี่จะไม่ขอให้แก้วทำอะไรหรอก ตอนนีพี่ต้องการ อย่างเดียวเท่านั้น แก้วเรียนจบแล้ว ที่บ้านเจียบเหงามาก พี่อยากให้แก้วพาอากัญกลับมาอยู่ด้วยกันตามเดิม”

ประกายตาของเธอวาวขึ้นด้วยความยินดี

“แก้วก็อยากกลับค่ะ”

“พี่จะจัดให้มีการรักษาพยาบาลทุกอย่าง จะหาหมอที่เก่งที่สุด หานักกายภาพบำบัดที่เชี่ยวชาญจริงๆ มาดูแล ที่นี้จะมีคนเก่งจริงๆ ได้อย่างไร เมืองท่องเที่ยวอย่างนี้จะมีคนไข้ให้รักษาสักกี่คน”

หญิงสาวหน้าสลด “แก้วคิดเหมือนกันว่าแก้วทำไม่ถูก เห็นแก่ ตัวพาแม่มาอยู่ด้วยเพื่อที่แก้วจะได้เรียนหนังสือ ความจริงแก้วน่าจะ อยู่กับแม่ที่กรุงเทพฯ ไกลๆ หมอที่มีความสามารถเฉพาะมากกว่า”

“แล้วก็จะได้อยู่ที่บ้าน เป็นกำลังใจให้พี่ด้วย” เขาพูดต่อยิ้มๆ

“ไม่รู้ว่านายสน้ำพรรณจะยอมให้แก้วกับแม่กลับไปอยู่ที่บ้าน หรือเปล่า... เห็นบอกว่ากำลังซ่อมบ้านหลังสี่ที่เคยให้ฝรั่งเช่า ไม่รู้ ว่าจะทำให้เช่าต่อหรือว่าจะให้แม่กับแก้วย้ายไปอยู่กันแน่”

“บ้านเราก็มี จะไปอยู่ที่อื่นทำไม” เสียงคำนขรึม “บ้านเขานั้นเก็บไว้เป็นรายได้ของแก้วเถอะ อยู่ด้วยกันหลายๆ คนอบอุ่นใจ ดีกว่านะ มีอะไรก็จะได้ช่วยๆ กัน”

“แก้วกับแม่เลยจะต้องกลายมาเป็นภาระของพี่นะไปซิคะ”

“พูดอะไรอย่างนั้น” เขาจับศีรษะเธอโยกเบาๆ ก่อนจะเลื่อน มือมาโอบไหล่ พูดเสียงอ่อน “กลับบ้านนะแก้วนะ พี่สัญญาว่าจะ ไม่รบเร้าขออะไรอื่นให้แก้วลำบากใจ ขอเพียงโอกาสที่จะได้อยู่ด้วยกัน แบบครอบครัวจริงๆ สักครั้ง เพื่อที่พี่จะทำอะไรๆ ให้อากัญบ้าง”

เธอมอง “พี่ชายใหญ่” อย่างตื่นตัน

“ค่ะ พี่นะ แก้วจะพาแม่กลับบ้าน”

“สัญญานะ” ชายหนุ่มคาดคั้น

“สัญญาค่ะ” คำตอบรับเต็มใจยิ่ง

เขายื่นมือออกมาและมือเล็กๆ ก็จับกระชับตอบรับทันที เข่า แรงๆ มองตาพลงหัวเราะแก่กันอย่างมีนัยหมาย

อัษฎางค์ เปิดประตูเข้ามาพอดี ภาพที่เห็นทำให้ชะงัก สี หน้าเปลี่ยนเป็นเจื่อนจางลง

ชนะชนหันมาเห็น แม้จะยังยิ้ม แต่ประกายตาแวบวับราว คมมืดที่พร้อมจะจwabจ้วงฝ่ายตรงข้าม

“อ้าว นายอึ้ง” เขาทัก
อึ้งวางคีย์มือไหว้ “พี้นะมานานแล้วหรืออะ”
“ครูเตี้ยว”

ฉัตรแก้วยิ้มให้อย่างแจ่มใสเอาใจ เมื่อคืนนี้เธอปลีกตัวผลักไสให้ชายหนุ่มกลับไปอย่างผิดหวัง ทั้งๆ ที่ได้ตั้งใจจะตามใจเขาทุกอย่าง ในฐานะที่เขาทำตัวประดุจคนรักที่ดีพร้อม ดูแลเอาใจใส่เธอและมารดาพิการอย่างไม่ขาดตกบกพร่องมาเป็นเวลานาน “ใคร” ที่พบเมื่อคืนนี้ทำให้เธอเกิดความรู้สึก “ไม่พร้อม” ขึ้นมาเสียเฉยๆ

หญิงสาวตบมือที่เบาะข้างกาย อึ้งวางคีย์กลับเดินไปนั่งห่างออกไปขณะที่ชายหนุ่มรุ่นพี่ชายใหญ่จับตามอง
“พี้นะมาถึงภูเกิดตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ”
“ไม่สำคัญหรอก” คำตอบจงใจบายเบี่ยง ไม่พอใจที่จะต้องตอบคำถามของคนที่ไม่ควรจะต้องคำถามกับเขา

ฉัตรแก้วไม่ทันสังเกตท่าทีที่ผิดไปของพี่ชาย ถ้ามองขึ้นมาอย่างนึกได้

“จริงซี เมื่อคืนนี้แก้วกับเพื่อนๆ มี่งานเลี้ยงกันที่โรงแรมเดอะซันปนัดดาเพื่อนแก้วบอกว่าเห็นพี้นะ พี้นะพักอยู่ที่นั่นหรือเปล่าคะ”

เสียงถามขริม “ปนัดดาไหน”

“เพื่อนแก้วคนที่กรี๊ดพี้นะตั้งแต่เมื่อเข้าเรียนปีแรกยังไงล่ะคะ ตอนนั้นพี้นะยังไม่ได้ไปเรียนเมืองนอก แก้วยังแนะนำให้รู้จักพี้นะเลย”

“แก้วแนะนำเพื่อนให้รู้จักพี่เยอะเยอะไปหมด”

“แต่ปนัดดาจำพี้นะได้ เขากรี๊ดพี้นะมากๆ เลยคะ เขาตั้งใจมากบอกว่าพี้นะหล่อ น่าจะเป็นพระเอกหนัง ถ้าแก้วไม่เกรงใจพี่อึ้ง แก้วเชียร์เพื่อนให้พี้นะแล้วละ”

ชายหนุ่มได้แต่ยิ้มขริมๆ “พี่พักที่นั่น แต่ไม่รู้หรอกว่าแก้วมางาน เครื่องลงดึก พอเข้าห้องได้พี่ก็หลับสนิทเพราะเหนื่อยทั้งวัน”

“น่าเสียดายจริง ถ้าแก้วจะรู้จะได้ชวนพี้นะมาร่วมงานด้วย”

“แล้วจะสนุกหรือ มีแต่คนเขาพาแฟนมา แก้วจะให้พี่ชายมานั่งเกะกะเป็นกอลขอกทำอะไร” เขามองหน้าชายหนุ่มรุ่นน้องดูๆ

อึ้งวางคีย์หลบตา ทำสีหน้าเจื่อนจาง

“แหม กอลขอกอะไรกัน” หญิงสาวพูด “ถ้าแก้วรู้แก้วก็อยากให้พี้นะอยู่ด้วย จริงๆ นะคะ”

“ขอบใจ พี่ก็เชื่ออย่างนั้น” เขาหันไปหา อึ้งวางคีย์ ถ้ามองเสียงขริมประกายตารุกไล่ “ไม่เห็นนายบอกเรื่องงานเมื่อคืนนี้เลย”

“เอ้อ... ก็... ผมไม่คิดว่า...”

“อึ้งคงไม่คิดว่าพี้นะจะสนใจ ก็พี้นะไม่ได้มาภูเกิดตั้งนานแล้วนี่คะ” เสียงเธออ่อนเจือความน้อยใจ

ชายหนุ่มหันมา “พี้นะไม่ได้มาแต่พี้นะสนใจทุกเรื่องของแก้ว พี่ถึงได้ให้อึ้งคอยดูแลแก้วแทนพี่ ถ้าพี่ทำเองได้ อึ้งคงไม่ได้อยู่ตรงนี้”

อึ้งวางคีย์หน้าเสียขณะที่ฉัตรแก้วยิ้มอย่างตื่นตันใจ

“อึ้งก็ดูแลแก้วอย่างดีตามที่พี้นะสั่งนะคะ ไม่ขาดตกบกพร่องอะไรเลย”

“ทำได้ดีกว่าที่พี่คิดไว้เสียด้วยซี” ประกายดาวาบลิกๆ ของเขาไม่ได้ทำให้ชายหนุ่มรุ่นน้องคนเล็กรู้สึกว่าเป็นคำชมเลยแม้แต่น้อย

“ถ้าไม่มีอึ้ง แก้วคงต้องลำบาก แล้วแม่อึ้งคงไม่ได้สบายใจมากเท่านี้ เวลาวันหยุดเราได้ออกไปเที่ยวกันก็เพราะมีอึ้ง

ไม่อย่างนั้นก็คงต้องอดอยู่แต่ที่นี่เพราะว่าแก้วอึ้งแม่ไม่ไหว”

“พี่ถึงได้บอกว่าเขาทำได้ดีกว่าที่พี่คิดยังไงล่ะ” เขาประชด

พยาบาลที่ดูแลคุณกัญญาเปิดประตูออกมา บอกหญิงสาวว่า

“คุณแม่อยากหาคุณแก้วคะ”

ขณะชน มีสีหน้าประหลาดใจ ฉัตรแก้วอธิบายว่า

“แม่พูดไม่เป็นคำหรอกคะ แต่ว่าทำเสียงให้เราเข้าใจกันได้”

เธอลุกขึ้นเดินหายเข้าไปในห้องพร้อมๆ กับพยาบาลสาวใหญ่ ชายหนุ่มหันมาหาอึ้งวางคีย์ ความสนใจในเรื่องคุณกัญญาทำให้

เขาข้ามความขุ่นเคืองใจในเรื่องส่วนตัวไปชั่วขณะ

“อาการเขาเป็นยังไงบ้าง”

“พิการทั้งตัว พุดไม่ได้ จำอะไรแทบจะไม่ได้เลยครับ”

เป็นคำตอบที่เจือความเหน้อยหน่ายอย่างไม่คิดจะบิดบัง

“การกระตุ้นประสาทกับกายภาพบำบัดก็ช่วยอะไรไม่ได้มาก

ตอนนี้ขยับแขนขาได้นิดหน่อย ตามองตรงๆ ไม่ได้ พุดไม่เป็นคำ
ได้แต่ทำเสียงสูงๆ ต่ำๆ หัวเราะสั้นๆ แต่ถ้าวิ่งให้ไววายละก็ทำ
ได้เป็นนานๆ”

ชายหนุ่มนั่งฟัง เขาเคยเกลียดชังมารดาเลี้ยง แต่ว่าสภาพที่
เธอและฉัตรแก้วเผชิญอยู่ก็ทำให้เขารู้สึกหดหู่

เขาวกเข้าหาเรื่องเดิมที่ค้างคาใจ “นายเลิกกับแฟนนานแล้ว
หรือ”

“ใช่ ใครเขาจะมาทนให้ผมดูแลผู้หญิงอื่นอยู่ได้ล่ะครับ”

“ผู้หญิงอื่นที่พุดนี่ หมายถึงฉัตรแก้ว หรือว่าคนที่นายเลิกไป”

“ใช่ พี่นะก็...” ฝ่ายอ่อนเยาว์ผินหัวเราะแต่ไม่กล้าสบตา

“ผมต้องเลิกกับแฟนเพราะแก้วนะครับ”

เสียงเข้มถามคาดคั้น “นายเต็มใจ หรือว่าเสียใจ”

“เสียใจครับ ก็เสียแฟนไปทั้งคน ถ้าเป็นพี่นะเองก็คงจะ
รู้สึกเหมือนๆ กัน”

“ใช่ ถ้าคนใหม่ไม่ได้น่าสนใจมากกว่าคนเก่า” ชนะชนขัด
อย่างไม่เชื่อถือและอึ้งงวาก็ไม่กล้ามองตาเขาตรงๆ เช่นกัน “แต่
เอาเถอะ ถ้านายต้องสูญเสียเพราะเรื่องนั้นจริง ฉันก็เสียใจกับนาย
ด้วย เพราะว่าในความเป็นจริงฉันไม่ได้คาดหมายที่จะให้นายต้อง
เลิกกับแฟน ตอนนั้นได้ยินว่านายรักแฟนนักหนา” น้ำเสียงตอนท้าย
ประชดประชัน “แต่ว่า...ที่ฉันเห็นตอนนั้นมันไม่ใช่...”

อึ้งงวาก็ขยับตัวอย่างอึดอัด “พี่นะจะอยู่หลายวันหรือเปล่าครับ”

อีกฝ่ายหรีตามอง “เดี๋ยวนี้นายตั้งคำถามกับฉันจังเลยนะ
ทำไม ฉันมาขัดขวางแผนการอะไรนั่นหรือ”

“ปละ... เปล่าครับ ผมแค่อยากจะรู้ จะได้จัดเวลาให้ถูก...”

“ถ้าฉันอยู่ที่นี้ นายจัดเวลาของนายไปตามใจชอบเถอะ
ไม่ต้องมาจัดให้ฉันกับฉัตรแก้ว” เขาพุดหัวนงๆ

อึ้งงวาก็หลบตา “ได้ฮะ พี่นะ”

ชนะชนหนึ่งไปนิดหนึ่ง “ฉันจะกลับพรุ่งนี้”

ชายหนุ่มแปลกใจ “หรือครับ”

“คนอย่างฉันหาเวลาว่างได้นานๆ ที่ไหน พี่สาวนายก็คอยตาม
ยังกับอะไร เมื่อไหร่เขาจะเข้าใจเสียที”

เข้าใจอะไรฮะ เข้าใจว่าพี่นะไม่มีอะไรกับใคร หรือว่าเข้าใจว่า
พี่นะไม่ได้ใส่ใจเขาอีกต่อไปแล้ว... ชายหนุ่มไม่กล้าพุดออกมา เพราะ
นอกจากการเป็นน้องชายของหญิงที่ได้ชื่อว่าเป็นคนรักของชนะชน เขา
ยังเป็นลูกจ้างที่รับเงินและรับการสนับสนุนการศึกษาจากชายหนุ่มมา
ตั้งแต่ต้น เพื่อที่จะจากกรุงเทพฯ มาอยู่เป็นหูเป็นตาคอยดูแลฉัตรแก้ว
ที่นี่

ดูเหมือนชนะชน อ่านความคิดของหนุ่มรุ่นน้องออกอย่างแจ่มแจ้ง

“ฉันกับอึ้งงวารู้จักกันมาตั้งแต่อายุสิบสี่สิบห้าปี ตอนนั้น

นายยังเล็กจนเดินยังไม่ตรงทางเสียด้วยซ้ำ เกือบยี่สิบปีที่ผ่านมา
สิ่งที่มีอยู่ระหว่างเรานั้นยิ่งกว่าความรักของชายหญิง ฉันไม่ยอมให้
มันต้องเสียไป ฉันจึงต้องอดทนอดกลั้นมาจนทุกวันนี้ แต่ความ
อดทนของคนเรามีขีดจำกัดเหมือนกันนะ ฉันไม่รู้ว่าอึ้งงวาคงจะเข้าใจ
หรือเปล่า”

อีกฝ่ายนั่งฟัง รู้ดีว่าคนพุดไม่ได้ต้องการคำตอบ เพราะว่า
มันเป็นคำสั่งต่างหาก “ครับ พี่นะ”

ชนะชน มองไปยังประตูที่เปิดไว้เพียงครึ่ง

“ฉันจะพาสองคนแม่ลูกกลับบ้าน นายคงต้องช่วยหน่อยละ”

“จะให้ผมช่วยยังไงครับ”

“ยังไงก็ได้ อย่างน้อยก็อย่าให้มีปัญหาจากพี่สาวนาย”

“ครับ พี่นะ” ชายหนุ่มต้องรับคำอีกครั้ง